

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **I.**, bytom P.P., zastúpeného JUDr. Tiborom Bickom, advokátom, so sídlom v Považskej Bystrici, Dukelská č. 972/7 - 3, proti odporcom **1) M.**, bytom B., **2) I.**, bytom Č., **3) Š.**, bytom P.P.P. **4) M.**, bytom P.P.P. odporcovia **3) a 4)** zastúpení JUDr. Róbertom Faturom, advokátom, so sídlom v Považskej Bystrici, Centrum č. X./23, **5) J.**, bytom M., **o vypořádanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam a iné**, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 10 C 74/2008, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 31. januára 2013, sp. zn. 4 Co 256/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcom **3) a 4)** trovy dovolacieho konania vo výške 83,89 Eur k rukám právneho zástupcu odporcov **3) a 4)**.

Odporcom **1), 2) a 5)** sa trovy dovolacieho konania nepriznávajú.

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľ sa upraveným žalobným návrhom z 22. decembra 2010 domáhal zrušenia podielového spoluvlastníctva navrhovateľa a odporcov **1) a 2)** každého v 1/3-ine k parcelám KNE č. X. o výmere 882 m², orná pôda, KNE č. X. o výmere 3220 m², orná pôda, KNC č. X. o výmere 5 m², zastavaná plocha, KNC č. X.X. o výmere 97 m², zastavaná plocha, KNC č. X.X.X. o výmere 296 m², zastavaná plocha a KNC č. X. o výmere 2852 m², záhrada všetko v katastrálnom území P., zapísané na LV č. X.. Žiadal vypořádať podielové spoluvlastníctvo tak, že navrhovateľ sa stane výlučným vlastníkom parcel KNC č. X., KNC č. X.X., KNC č. X.X.X. a KNC č. X., katastrálne územie P. a odporcovia **1) a 2)** sa stanú podielovými spoluvlastníkmi každý v 1/2-ici parcele KNE č. X., katastrálne územie P..

Zároveň sa domáhal určenia, že kúpna zmluva uzavretá medzi odporcom 1) a odporcami 3) a 4), predmetom, ktorej bol prevod vlastníckych práv k parcele KNE X. a KNE č. X., katastrálne územie P., je neplatná. Tiež žiadal o určenie, že kúpna zmluva uzavretá medzi odporcom 1) a odporcom 5), predmetom, ktorej bol prevod vlastníckych práv k parcele KNE č. X. a KNE č. X., katastrálne územie P. je neplatná a tiež určenia, že kúpna zmluva uzavretá medzi odporcom 5) a odporcami 3) a 4), predmetom ktorej bol prevod vlastníckych práv k parcele č. KNC č. X., KNC č. X.X., KNC č. X.X.X.a č. KNC č. X., katastrálne územie P. je neplatná. Uviedol, že na základe dedičského rozhodnutia sp. zn. D 393/61 po O. K. bola štátnym notárstvom ako preberateľka dedičstva uvedených parciel určená H. K. a ustupujúci dedičia O. K. (otec navrhovateľa) a J. K. sa stali záložnými veriteľmi. Následne potom, čo im ustanovená dedička nevyplatila finančnú náhradu za ich podiely podľa dedičského rozhodnutia sa preberajúca dedička a ustupujúci dedičia dohodli na spoluvlastníctve všetkých nehnuteľností, ktoré vlastnil ich otec J. K.. Následne navrhovateľ svoju aktívnu legitimáciu (zápisnica o pojednávaní zo 14. marca 2012) odôvodňoval tým, že jeho právny predchodca nadobudol spoluvlastnícky podiel k parcelám, ktoré sú predmetom sporu na základe vydržania, preto súd má v konaní skúmať otázku vlastníckeho práva navrhovateľa a odporcov 1) a 2) ako predbežnú otázku.

Okresný súd Považská Bystrica v poradí druhým rozsudkom z 25. júna 2012, č. k. 10 C 74/2008–337 zamietol návrh navrhovateľa. Navrhovateľa zaviazal zaplatiť odporcom 1), 2), 3), 4) a 5) trovy konania v rozsahu 100 % o ktorých výške súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Rozhodol tak, z dôvodu, že návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti môže podať iba spoluvlastník proti ostatným spoluvlastníkom. Navrhovateľ nie je zapísaný ako podielový spoluvlastník k nehnuteľnostiam, ku ktorým sa domáhal zrušenia a vyporiadania spoluvlastníctva, navrhovateľ nemá v konaní aktívnu legitimáciu. Pokiaľ ide o nároky na určenie neplatnosti kúpnych zmlúv navrhovateľ nepreukázal naliehavý právny záujem. Poukázal na to, že určením neplatnosti týchto kúpnych zmlúv by sa právne postavenie navrhovateľa nezmenilo, na základe vyhlásenia neplatnosti týchto zmlúv by navrhovateľ nemohol byť zapísaný ako vlastník nehnuteľností, ktoré boli predmetom uvedených kúpnych zmlúv.

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 31. januára 2013, sp. zn. 4 Co 256/2012 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny vo veci samej potvrdil. Vo výroku o náhrade

trov konania rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že navrhovateľa zaviazal zaplatiť odporcom 1), 2), 3), 4) a 5) náhradu trov konania v rozsahu 50 % s tým, že po právoplatnosti rozhodnutia rozhodne o výške náhrady trov konania súd prvého stupňa. Stotožnil sa v plnom rozsahu správnym názorom súdu prvého stupňa. Zdôraznil, že v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva nemôže ako predbežnú otázku riešiť vlastnícke vzťahy k nehnuteľnostiam. Predpokladom vydania rozhodnutia o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, ktoré má konštitutívny charakter je, že účastníci konania sú ku dňu rozhodovania súdu podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, ku ktorým sa domáhajú zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Pokiaľ sa navrhovateľ cíti vlastníkom (spoluvlastníkom) predmetných nehnuteľností, musí podať samostatnú určovaciu žalobu. S odôvodnením súdu prvého stupňa sa v plnom rozsahu stotožnil aj v nárokoch navrhovateľa na určenie neplatnosti kúpnych zmlúv. Pokiaľ ide o trovy konania došiel k záveru, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v sociálnych pomeroch navrhovateľa, ktoré odôvodnil aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ. Žiadal rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť na nové konanie. Dôvodnosť dovolania odvodzoval od § 237 písm. f/ O.s.p. a § 241 ods. 2, písm. a/ a c/ O.s.p. Namietal, že mu ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že hoci produkoval dôkazy o tom, že sú splnené všetky zákonné podmienky pre to, aby súd konštatoval, že vydržal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom sporu a užíva ich, súd ho v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. nevyzval na to, aby sa k možnému použitiu § 134 Občianskeho zákonníka a následne k prípadnej úprave žaloby vyjadril. V dedičskom konaní po jeho starom otcovi O. K. (D 393/51) bolo rozhodnuté podľa vtedy platnej právnej úpravy poľnohospodársky podnik (do ktorého patrili aj predmetné parcely) má byť zapísaný na jedného z dedičov. Preto bol zapísaný na sestru jeho otca H. B. s povinnosťou vyplatiť ustupujúcich spoludedičov J. a O. K. po 1.875,- Kčs. Medzi jeho otcom a súrodencami došlo k dohode o tom, že nebudú rešpektovať rozhodnutie D 393/51 – 21, sami si určili ako budú pozemky užívať a všetci dohodu dodržiavali. Je nepochybné, že ustanovenie § 134 Občianskeho zákonníka bolo rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci a odvolací súd ho mal v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. vyzvať k možnému použitiu tohto ustanovenia, resp. vyjadriť sa k tomu. Napriek tomu ho odvolací súd na vyjadrenie nevyzval a bez nariadenia pojednávania prvostupňový rozsudok vo veci samej potvrdil. Pokiaľ ide o naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c/

O.s.p. poukázal na to, že je daný, lebo v záujme toho, že bude určené, že je vlastníkom parcely č. KNC X. a príľahlej záhrady a jednak v tom, že sa bude môcť úspešne brániť. Pochybenie súdu spočíva tiež v porušení § 213 ods. 2 O.s.p., ktoré sa premietlo v tom, že celé rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, ktorého výsledkom je nesprávne rozhodnutie.

Odporkyňa 2) vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhovateľa uviedla, že s navrhovateľom ani s odporcami nie je dlhodobo v kontakte. O spore nemá iné vedomosti ako tie ktoré získala z materiálov, ktoré obdržala od súdov.

Odporcovia 3) a 4) vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhovateľa poukázali na to, že odvolací súd sa v plnom rozsahu pridržiaval rozsudku súdu prvého stupňa a nepoužil žiadne ustanovenia právneho predpisu, ktoré v doterajšom rozhodovaní neboli použité. Ak by súd poučoval navrhovateľa o jeho právach týkajúcich sa hmotného práva, prekročil by takýmto svojim konaním povinnosť ustanovenú v § 5 ods. 1 O.s.p. Žiadali, aby dovolací súd dovolanie navrhovateľa zamietol a rozsudok odvolacieho súdu potvrdil.

Odporca 5) vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhovateľa uviedol, že kúpnu zmluvu uzatváral s jediným vlastníkom nehnuteľnosti, ktorý bol zapísaný na liste vlastníctva a to s pánom B., ktorý nehnuteľnosť zdedil po svojej matke H. B. v celosti. Následne nehnuteľnosť predal manželom Š.. Ak navrhovateľ si robí vlastnícke nároky, mal možnosť po smrti svojho otca od roku 1988 dostatok času na ich majetkovo právne usporiadanie. Svoje nároky si neuplatnil ani v roku 1999, keď v časti P. prebiehal ROEP, kde mal možnosť každý občan možnosť bezplatne uplatniť si námietky voči vlastníctvu pozemkov.

Odporca 1) sa k dovolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 242a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa nie je prípustné.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Dovolanie navrhovateľa smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených rozhodnutí. Prípustnosť dovolania preto z § 238 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Existencia väd v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nebola v dovolaní namietaná a v dovolacom konaní nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania z týchto dôvodov nie je daná.

Vychádzajúc z obsahu dovolania a v ňom vytýkaných nedostatkov, odvolací súd sa osobitne zameril na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Na odňatie možnosti konať pred súdom dovolací súd prihliada z úradnej povinnosti a pod týmto pojmom treba rozumieť postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti potvrdzujúcemu rozsudku) nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto procesnej vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou postihnuté, t. j. že nastali skutočnosti v dôsledku, ktorých vada vznikla (prejavila sa) resp. nebola odstránená v postupe – rozhodnutí odvolacieho súdu.

Navrhovateľ v podstate namietal, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať tým, že hoci produkoval dôkazy o tom, že sú splnené všetky zákonné podmienky pre to, aby súd konštatoval, že vydržal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom sporu

a užíva ich, súd ho v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. nevyzval na to, aby sa k možnému použitiu § 134 Občianskeho zákonníka a následne k prípadnej úprave žaloby vyjadril. Stanovenie § 134 Občianskeho zákonníka bolo rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci a odvolací súd ho mal v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. vyzvať k možnému použitiu tohto ustanovenia, resp. vyjadriť sa k tomu.

Podľa § 213 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7.

Podľa § 213 ods. 2 O.s.p. ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Dôvodová správa k zákonu č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, k ustanoveniu § 213 ods. 2 O.s.p. uvádza, že navrhovaným ustanovením sa má v praxi zabrániť vydávaniu prekvapivých rozhodnutí. Bližšie zároveň odkazuje na výklad ustanovenia § 100 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého môže súd počas konania účastníkom uviesť, ako sa na základe doteraz tvrdených a preukazovaných skutočností javí právne posúdenie veci.

Občiansky súdny poriadok stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Predvídateľne je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť k ich preukázaniu dôkazy. Sudcov iný právny názor, než je názor účastníkov konania, môže súd účastníkom v priebehu konania oznámiť. Účelom oboznámenia účastníkov konania s tzv. predbežným právnym posúdením veci je zameranie dokazovania na sporné skutočnosti tak, aby sa vyslovený predbežný názor sudcu potvrdil alebo vyvrátil. To znamená, že inštitút tzv. predbežného právneho posúdenia veci sa uplatní iba v prípade rozhodovania o veci samej, t. j. o uplatňovanom návrhu.

Z obsahu rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že tento návrh vo veci zamietol z dôvodu, že navrhovateľ má nedostatok aktívnej legitímácie v návrhu, ktorým sa domáha zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka takýto návrh môže podať iba spoluvlastník proti ostatným spoluvlastníkom. Navrhovateľ nie je zapísaný ako podielový spoluvlastník k nehnuteľnostiam, ku ktorým zrušenia a vyporiadania sa domáhal a súd nemôže v tomto konaní riešiť otázku vlastníctva ako prejudiciálnu. Navrhovateľ tiež nepreukázal naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnych zmlúv., ktorých sa v konaní domáhal.

Krajský súd, ktorý vo veci rozhodoval bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p. a rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil s tým, že s právnym názorom súdu prvého stupňa v celom rozsahu sa stotožnil. Zdôraznil, že navrhovateľ, ale ani odporca 1) a odporkyňa 2) nie sú zapísaní v katastri nehnuteľnosti ako podieloví spoluvlastníci nehnuteľností, ktorých zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva sa domáhal. Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka návrh na zrušenie podielového spoluvlastníctva môže podať iba spoluvlastník nehnuteľnosti proti ostatným podielovým spoluvlastníkom, preto pre nedostatok vecnej (aktívnej aj pasívnej) legitímácie bolo potrebné návrh zamietnuť. K odvolacej námietke navrhovateľa, že H. B., ktorá podľa dedičského rozhodnutia bola ustanovená za jedinú dedičku poľnohospodárskeho podniku, tento neprevzala a pôdu neobhospodarovala a teda svoje vlastníctvo k nehnuteľnostiam odvodzuje od dohody dedičov po O. K. (jeho otca, H. B. a J. K.) a následne tým, že došlo zo strany jeho otca k vydržaniu vlastníctva k pozemkom ktoré užíval a k žiadosti navrhovateľa prejudiciálne riešiť otázku vlastníctva v tomto konaní a následne rozhodnutím súdu zrušiť podielové spoluvlastníctvo medzi ním a odporcami 1) a 2) odvolací súd uviedol, že v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva nemôže súd ako predbežnú otázku riešiť spoluvlastnícke vzťahy k nehnuteľnosti. Ak sa navrhovateľ cíti vlastníkom (spoluvlastníkom) sporných nehnuteľností, musí podať samostatnú určovaciu žalobu.

Z uvedeného vyššie je nesporné, že odvolací súd neposudzoval vec podľa ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité. Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí, rovnako ako odvolací súd konštatovali, že v predmetnom konaní nemôžu súdy riešiť otázku prípadného vlastníctva navrhovateľa (aj odporcov 1) a 2))

k sporným nehnuteľnostiam a následne zrušiť a vyporiadať podielové spoluvlastníctvo. Prípadné určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam môže riešiť navrhovateľ v samostatnom konaní.

Vzhľadom na uvedené vyššie vyplýva, že v predmetnej veci rozhodnutím odvolacieho súdu nedošlo k inému právnomu posúdeniu veci. Nevznikla teda ani povinnosť odvolacieho súdu na postup podľa § 213 ods. 2 O.s.p.

Dovolací súd dodáva, že v predmetnom konaní podal navrhovateľ žalobný návrh, ktorým vymedzil predmet konania. K tvrdeniam navrhovateľa, že produkoval dôkazy o tom, že sú splnené všetky zákonné podmienky pre to, aby súd konštatoval, že vydržal vlastnícke právo k parcelám, ktoré sú predmetom sporu a mal ho vyzvať aby sa vyjadril k § 134 Občianskeho zákonníka, prípadne k úprave žaloby dovolací súd poukazuje na to, že súdy dostatočne zrozumiteľne v odôvodneniach svojich rozsudkov uviedli, že v konaní, ktoré navrhovateľ vymedzil žalobným petitom nie je možné riešiť prípadnú otázku vlastníctva navrhovateľa ako predbežnú otázku. Ani v súlade s § 5 O.s.p. nedošlo k pochybeniu súdu. Úprava žalobného petitu je otázka hmotného práva. Súdy v zmysle § 5 O.s.p. poskytujú účastníkom poučenie o ich procesných právach a procesných povinnostiach, z čoho jednoznačne vyplýva, že poučenia o hmotnoprávných otázkach je vylúčené.

Navrhovateľ dovolanie odôvodňoval ďalej tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.)

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom (rovnako ako tzv. iná vada konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. – nespôsobuje

zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z ustanovení § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súdoch nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z väd uvedenou v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešným odporcom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd odporcom 1), 2) a) náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodali návrh na uloženie tejto povinnosti (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Odporcovia 3) a 4) vo svojom vyjadrení k dovolaniu žiadali priznať trovy právneho zastúpenia v rozsahu 1 právneho úkonu a to vyjadrenia k dovolaniu vo výške 83,89 Eur (61,87 Eur, hodnota právneho úkonu + 8,04 Eur paušálna náhrada + 13,98 Eur 20 % DPH).

Dovolací súd priznal odporcom 3) a 4) trovy právneho zastúpenia podľa § 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a vyhl. č. 655/2004 Z. z. (§ 11 ods. 1, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3) za jeden úkon právnej pomoci. V roku 2014 1/13 výpočtového základu činila 61,87 Eur a výška režijného paušálu 8,04 Eur, spolu 69,91 Eur + 20 % DPH 13,98 Eur (t. j. 83,89 Eur). Navrhovateľa podľa § 149 ods. 1 O.s.p. zaviazal tieto trovy právneho zastúpenia zaplatiť právnemu zástupcovi odporcov 3) a 4).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. novembra 2014

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová